De bijzondere pit

Marjolein was bijna jarig en daar had ze zoveel zin in. Morgen zou ze een taart bakken samen met haar zus van 11. Marjolein dacht aan een chocoladetaart, maar Nova, haar zus, dacht aan een aardbeientaart. Toen het eindelijk zover was, kon Marjolein niet wachten tot haar moeder en zus kwamen. Wacht, hoorde ze iets? ‘Lang zal ze leven, lang zal ze leven…’ Het werd steeds harder en toen de deur werd open gemaakt werd er geroepen: ‘Ieperdepiep hoera!’ Marjolein zei: ‘Hoezo nou weer ieperdepiep hoera? Het is hieperdepiep hoera!’ Wat een domme moeder heb ik toch, dacht Marjolein. ‘Dan moet je je cadeau maar eens zien liefje.’ Zei haar moeder, Annemieke. ‘Krijg ik dan geen telefoon?’ vroeg Marjolein. ‘Hoe moet ik nu afspreken met mijn vrienden?’ ‘Je kan het toch gewoon doen zoals je het eerst altijd deed? Je loopt gewoon even naar Hugo en Catharina, dan vraag je: kan je spelen? En dan zeggen ze ja of nee. Zo makkelijk is het.’ Annemieke liep naar Marjoleins bed en ging erop zitten. ‘Maak je pakje nou maar open.’ Marjolein pakte het pakje van haar moeder aan en scheurde het rode papier eraf. Nu kwam er een doosje tevoorschijn. Het was een saai bruin doosje dat je altijd krijgt als je iets bestelt. Marjolein maakte het doosje open en ze zag een soort van pit. De pit was roze met paarse strepen en gele stippen. ‘Wat is dit voor een pit?’ vroeg ze. ‘Dat weet ik ook niet. Mama zei dat het kwam van een achter achter achter achterneef ofzo.’ zei Nova. ‘Die neef zei dat het een magische pit was. Pure onzin natuurlijk.’ Annemieke was het daar niet mee eens. ‘Het zou best eens kunnen hoor, die ene achter achter achter achterneef was de domste niet. Hij was de bekendste uitvinder én de bekendste liefhebber van bomen van de buurt. Als ik jou was, zou ik die pit maar gaan planten. Wie weet wat voor gekke boom eruit komt. Tenminste… ik denk dat er een boom uit komt.’ Even later liep Marjolein naar Catharina om te vragen of ze mee wou naar het park om de pit te planten. Ze gingen samen naar Hugo om hetzelfde te vragen en met zijn drieën gingen ze naar het park. ‘Is het niet onhandig om het in het park te doen?’ zei Catharina. ‘Straks ziet iemand ons. En misschien is het wel echt een magische boom.’ Ze liep naar Hugo en Marjolein die iets verderop stonden. ‘Het park is nog gesloten. We kunnen best stiekem over het hek klimmen en de boom planten.’ zei Hugo. ‘Als het een magische boom is groeit het vast erg snel. Toch?’ Marjolein, Catharina en Hugo liepen naar het parkhek en klommen er voorzichtig overheen, zodat niemand ze zag. Ze zochten een ruime plek waar ze niet heel erg opvielen. Marjolein pakte de pit uit haar jaszak en legde hem neer op het gras. Vervolgens pakte Catharina de schep en groef een klein kuiltje. Marjolein legde de pit erin en Hugo goot er wat water over. De pit begon pijlsnel te groeien tot een boom! De boom zag er heel vreemd uit. Hij was blauw met gele knoppen eraan. Op de knoppen zaten roze stippen en over de hele boom zat een gek soort glans. ‘Wow, dat ging snel.’zei Hugo. ‘Als ik een boek ga schrijven komt dat in mijn boek. Waar het boek ook over gaat.’ ‘

Ben je dan van plan om een boek te schrijven? Waarom heb je daar nooit over verteld?’ vroeg Catharina. ‘Nu je het zegt. Een boek schrijven is niks voor mij.’ zei Hugo. Plots hoorden ze een donkere stem. ‘Degene die mij nu hoort of als het meer mensen zijn, zeg jullie namen.’ Het was de boom! ‘Wow, dat is cool.’ zei Marjolein. ‘Oh, ik heet Marjolein.’ ‘Ik heet Hugo’ zei Hugo. ‘En ik Catharina’ zei Catharina. ‘Goed.’ De boom ging weer verder. ‘Die ene Catharina en die ene Hugo mogen weg, want ik wil praten met Marjolein.’ Hugo en Catharina liepen zonder protest weg. Gelijk toen ze weg waren begon alles te draaien, maar Hugo en Catharina hadden niks in de gaten. Best logisch: zij waren niet aan het draaien. Marjolein en de boom draaiden en draaiden. Ze kwamen aan op een plek met allemaal bomen die er hetzelfde uitzagen als de boom die net tegen Marjolein praatte. Het enige wat Marjolein zag was blauw, geel en roze. Het stond er helemaal vol met bomen. ‘Ik heb gehoord dat jij bomen niet interessant vindt’ zei de boom. ‘Je wil liever op je telefoon zitten. Maar bomen zijn heel belangrijk. Door fotosynthese zijn wij de stofzuigers van onze planeet. We absorberen schadelijke verontreinigende stoffen en geven schone zuurstof af om te ademen. Een boom heeft het vermogen om schadelijke gassen zoals kooldioxide te verwijderen, waardoor de lucht die mensen zoals jij inademen, gezonder wordt. Dus eigenlijk zijn bomen heel belangrijk. Ik vind het eigenlijk niet eerlijk dat mensen ons omkappen.’ Marjolein keek de boom aan. ‘Dat snap ik wel. Ik zou het ook niet fijn vinden als ik word gekapt’ zei ze. ‘Nou, snap je nu wat ik bedoel? Jij bent de enige die mij begrijpt! Op de andere bomen na natuurlijk.’ zei de boom. Opeens begon de grond hevig te trillen. ‘Aah! Wat is dit?’ riep Marjolein. De boom en zij vielen op de grond. ‘Dit is één van onze aardbevingen. Dat doen we zodat de mensen in jullie wereld weten wat de bomen kunnen’ zei de boom. ‘Maar wij voelen helemaal geen aardbevingen.’ zei Marjolein. ‘Oh.’ zei de boom. ‘Ga je dan aan iedereen vertellen dat bomen heel handig zijn?’ Marjolein antwoordde: ‘Dat zal ik zeker doen. Als ik nu word vrijgelaten. Want ik heb geen idee hoe ik weer terug moet naar huis.’ De boom zwaaide met zijn handen en alles begon weer te draaien. Marjolein ging weer naar huis en toen ze thuis was, vertelde ze aan iedereen hoe belangrijk bomen zijn.